

Tisztelt Ünneplő Közönség!

Bevallom, kissé vonakodva fogadtam el a felkérést e beszéd megtartására, mert négy évvel ezelőtt is én álltam itt ebben a szerepben, s mivel nemzetünk számomra legnagyobb ünnepéhez kötődő gondolataim mit sem változtak, nehéz új dolgokat, vagy akár csak mást is mondani.

De vajon kell-e újakat mondani? Vajon változtak-e pozitív irányba a dolgok az összefogás, egymás megbecsülése, a magyarságunkra való büszkeség terén? Azt kell mondjam, sajnos NEM.

De akkor miért vagyunk itt? Kötelességből? Megszokásból? Hiszem, hogy erre is NEM a válasz.

Azért vagyunk itt, mert büszkék vagyunk elődeink cselekedeteire. Lélekszámát, gazdasági erejét tekintve kis nemzet vagyunk a világban, de annak bármely részén emelt fővel járhatunk, mert senki nem mondhatja rólunk, hogy: „*Magyarok, kik azok, valami beolvasztott szolganép?*”

Történelmünk folyamán sok csatát, szabadságharcot, sőt háborúkat is veszítettünk. De soha nem szüntünk meg létezni! Járt itt tatár. Testünkkel védtük a töröktől a keresztény Európát. Hálából a legyengült országunkat megszállták a Habsburgok, akik aztán orosz segítséggel leverték azt a mozgalmat, amit az ő működésük váltott ki. De nem szüntünk meg létezni!

Vesztes oldalon álltunk mindkét világháborúban. Megcsonkítottak, majd ismét megszálltak bennünket. De, nem szüntünk meg létezni!

Több mint 20 évvel ezelőtt volt egy reményekkel teli rendszerváltás, amely rablókapitalizmusba csapott át. Gyakorlatilag kiürítették az országot. Megint. De, nem szüntünk meg létezni!

Az 1848-49-es események főbb történéseit, mindenki ismeri általános és középiskolai tanulmányaiból, amelyek ilyenkor megerősítést, felidézést kapnak egy-egy szónok beszéde által.

De vajon tisztában vagyunk-e a megelőző 8-10 év történéseivel? Azt gondolom, ezek kevésbé ismert dolgok, ezért hadd soroljak fel néhányat:

- Megalakult az első hazai Takarékpénztár, s alig pár év elteltével 36 működött belőlük országszerte.
- Angol mintára megépült a Lánchíd.
- Sorra alakultak a gőzgépekkel üzemeltetett hengermalmok, amelyek robbanásszerű fejlődést generáltak a gépiparban is.
- 1848-ra közel 180 km épült meg a Pozsony-Pest-Debrecen vasútvonalból, a többi előkészítés alatt volt, csakúgy, mint az alföldet a fiúmei kikötővel összekötő szakasz.
- Pest igazi európai nagyváros lett. Az országos vásárain több mint 15.000 szekér fordult meg két hét alatt, rakpartjain több mint 8.000 hajó egy szezon alatt. Utcáinak nagy része kockakővel kirakott lett, megjelentek az omnibuszok, s éjszakánként olajlámpások világítottak.
- Világviszonylatban is az elsők közé tartoztunk, akik távíróállomást üzemeltetnek be.
- Sőt ebben az időszakban lett átadva a Nemzeti Múzeum, melyet a mai napig erre a célra használunk.
- Megjelentek az első hazai napilapok, professzionálissá vált a könyvkiadás és könyvterjesztés is.
- Kialakult egy komoly vagyonnal rendelkező réteg, a középosztály is gyarapodott, kilátásban volt a szegényebbek sorsának rendeződése, az országgyűlésben prioritást élvező témák voltak a földtörvény és a közteherviselés.

Erről az időszakról beszélve több korabeli elemző is állította, hogy Magyarország Európa egyik legdinamikusabban fejlődő térsége.

De az előbb felsoroltakból azt is gondolhatnánk, hogy talán nem is lehetett olyan rossz ebben az országban élni. Akkor hát miért? Miért volt szükség 1848. március 15-ére?

Szerintem valamennyien tudjuk a választ. Mert a magyar nép szabadságban akart élni. Nem volt elég a fejlődés a javuló életszínvonal, ha ehhez rabság társult. Amit elértek, azt sajátjuknak akarták tudni. Amit megteremtettek, arról ők maguk akartak rendelkezni. S az utolsó szál fűig mindet meg is voltak hajlandók védeni.

Tisztelt Ünneplő Polgárok, Magyarok!

Ne gondoljuk, hogy ma más, vagy ennél kevesebb a dolgunk. A körülmények változtak, de a motiváció ugyanaz kell legyen. Amink van, elődeinkhez hasonlóan meg kell védeni! Mik ezek?

A nyelvünk.

A földünk.

A lakosság.

A megélhetésünk.

Vegyük ezeket sorba:

A nyelvünk.

Mi a baj azokkal a szavakkal, hogy kisbolt, kocsmá, áruház? Miért jobb a shop, pub, szupermarket? Nem arról van szó, hogy ne tanuljunk nyelveket, hiszen ez fontos a mai modern világban. De közben ne feledkezzünk meg arról, mi az anyanyelvünk. Már ez a szó is milyen szép: anyanyelv. Nyelvében él a nemzet, mondta gróf Széchenyi István.

Ez ugyanis olyan egyedi azonosító, amely nem csak a jelen kor embereit köti össze, de ha kellően odafigyelünk, még az ezer évvel ezelőtt élt őseinket is megértenénk.

Legyünk büszkéek erre, mert nagyon kevés nemzet mondhatja el ezt magáról. De talán még arra is büszkéek lehetünk, hogy az 1930-as években megtartott nyelvész konferencián a magyart tartották a világ egyik leg dallamosabb nyelvének. Védjük hát meg!

A földünk.

Sok-sok vita, érvek és ellenérvek hangoztak el ebben a témában. Ki művelje a magyar földet? Tisztázzunk néhány alapvető dolgot:

1. A föld nem kimeríthetetlen vagyonelem.
2. A föld sok embernek adhat munkát.
3. A létezésünk egyik feltételét, az élelmiszert biztosítja.

Ha ezeket az egyszerű tételeket elfogadjuk, akkor még mindig kérdés, ki művelje a magyar földet? Védjük hát meg!

A lakosság.

Az életképes nemzet alapegysége a család: nagyszülők-szülők-gyerekek, vagy más felbontásban: idősek-középkorúak-fiatalok. Szerencsére vannak hosszú utat bejárt, tapasztalt időseink. Figyeljünk oda a véleményükre. Használjuk tudásukat.

Én iskolaigazgatóként például nem értem, miért kell teljesen kizárni az állami szektorban az oktatásból a 62. életévét betöltött pedagógust. Szerintem ez pazarlás, olyan tudásról való lemondás, ami nem pótolható.

Következik a gazdaságot és a családot fenntartó középső korosztály.

Nyilván rájuk hárul a legnagyobb teher, hiszen elő kell teremteni az idősök nyugdíját és a gyerekek költségeit is. Ehhez testben és lélekben is egészségesnek kell lenni. Ezekhez szükséges feltételeket törvényekkel kell garantálni!

A sor végére hagytam, de a legfontosabbnak tartom a fiataljaink helyzetét. Figyeljünk rájuk oda! Fűti őket a lázadás hevülete. Talán nem véletlen, hogy a forradalmakat jellemzően fiatalok indítják el. Okosak, de tapasztalatlanok, s ebből adódóan befolyásolhatóak. Vigyázzunk hát rájuk!

A megélhetésünk.

Nézzünk körül az országban. Mára alig maradtak magyar tulajdonú cégek. Nem a külföldi tulajdonossal van a baj. Pontosabban, nincs vele baj, ha tisztességes munkahelyet teremt, tisztességes munkát kínál, s ezért tisztességes bért ad és a megtermelt profit egy részét Magyarországon fekteti be.

Nem vagyok telhetetlen, nem mondok 100%-ot. Ha más országban él a tulajdonos és a családja, hát vigyen oda is. A baj akkor kezdődik, amikor a profit 100%-a kimegy, s akkor tetőzik be, amikor a felvásárolt céget bezárják, s a magyar boltok polcain az itthon előállított termékeket kicserélik a külföldön gyártottakra. Mert akkor már se munka, se újabb befektetés nem marad nekünk.

Következő elemként pedig majd kapunk Európától olyan segílyt, hogy ne haljunk éhen. Nekünk nem segíly kell! Mi tudunk dolgozni! Mi tudunk minőségi termékeket előállítani. Még vannak ilyenek. Védjük meg!

Tudom, hogy még egy jó szónok mondanivalóit is nehéz megjegyezni, s magamat nem sorolom ide. De nagyon kérem, legalább azt az egyet jegyezzék meg, s gondolkozzanak el rajta, amit most mondok.

Vásároljunk magyar, de legalább Magyarországon gyártott termékeket. Ezt az 1800-as években úgy hívták „Védegyelet”. Óvatosan azzal a gondolattal, hogy ugyan, mit segít ez rajtam? Mert nemrég a cukor gyártása került külföldre, néhány hónapja már kekszet nem gyártanak Győrben, s ha ez a sor folytatódik akkor nem is olyan sok idő elteltével már csak piac leszünk, aztán már az sem. Legyünk tudatos vásárlók!

Néhányan azt gondolhatják: „Jó jó, ez mind igaz, de hogy jön ez most ide?” Gondoljuk csak végig: mi volt 1848. március 15-én? Vér nélküli nap volt. Szónoklatokkal, 12 ponttal, felvonulásokkal. Senki, vagy legalábbis a többség biztosan nem akart harcot. Csak meg akarták védeni, amijük volt, és meg akarták kapni, amit állampolgári alapon jogosnak ítélték.

Aztán más irányt vett az események folyása. Mint már utaltam rá, ma is folyik a szabadságharc, s nem kevesebb a tét, mint hazánk s a benne élők függetlensége. Az, hogy ez egy élhető ország legyen, hogy fiataljaink ha el is mennek külföldre tanulni, hosszabb-rövidebb időre dolgozni, jöjjenek haza, itt alapítsanak családot, s igen, önző módon azt mondom, termeljék meg az én majdani nyugdíjamat is.

De ez ma áldozatokkal jár. Szerencsére nem kell vérünket, életünket adnunk ezekért, de áldozatokat kell hoznunk a pénztárcánkkal és a munkánkkal.

Megszentelt földön állunk. Ezen a területen majdnem pontosan 165 évvel ezelőtt csata folyt. Hátborzongató még csak belegondolni is abba, hogy éppen ezen a területen emberek százai haltak meg vagy szereztek nagy fájdalmakkal járó sebeket.

Ennél ma kevesebb is elég, de talán nehezebb megvalósítani, mint fegyvert fogni.

Ugyanis össze kellene fognunk. Tudatosan magyarnak kellene lennünk, s nem csak március 15-én.

Nemrég a Boronkay eredményessége kapcsán készült tv riportban azt mondtam, hogy végezze mindenki a tudása szerint legjobban a dolgát, s akkor az ország is előrébb fog

haladni. Nos, kedves honfitársaim, ezt nagyon komolyan így gondolom, s pedagógusként nem adom fel eme eszme hirdetését, mindaddig, amíg ezt megtehetem.

Beszédemet Gróf Teleki Pál egykori miniszterelnök szavaival szeretném lezárni:

„A történelem távlatában az évtizedek másodpercekké és az évszázadok percekké válnak. Egy nemzet, amely fenn akar maradni, nem szabad, hogy hetekben, hónapokban, hanem századokban kell, hogy gondolkozzék.”

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!